

ДОБРИ НЕМИРОВ
ПРИ ИЛИЙЧО ЗА МАСЛИНКИ

chitanka.info

— Дочко! Хайде, пиленце, тичай при бате си Илийчо да ми купиш за рупче маслинки! — помоли ми се дядо сладко-сладко и едва изказал поръката си, аз вече летях с рупчето в ръка към бате Илийчовия дюкян.

— Бате Илийчо, дай ми за едно рупче маслинки!

— За кого са?

— За дядо.

— Ха, чакай тогиз пък да му избира по-едрите и по-мазните — отвърна бакалинът Илийчо и заотмерва едри крачки по мокрия под към качето с маслинки. Гледаш ги и ти иде да се впуснеш, че с две ръце да грабиш. Виждаш съм маслинки, ама като Илийчовите сякаш нигде няма. Не стига само маслинки, ами тук-таме из качето се мяркат и филийки тънко нарязан лимон — уж за красота, а те стават така по-вкусни, по-примамливи.

— Само това ли, Дочко?

— Само това.

Маслинките влязоха във фунийката, фунийката влезе във везничката и везничката, като ги претегли добре, позволи на бате Илийчо да вземе вкусната стока и да ми я подаде. Толкова са мазни пустите му маслинки, че едва влезли във фунийката, и тя се намазни.

Знае дядо какво да си хапва! Когато съм гладен, не ми дават нито една маслинка. Ще ми отчупят комата и нищо повече. Е, вкусен е и хлябът, ама без маслинки не се гълта лесно. Може и маслинки, може и сиренце, пък може и кашкавалец, а понякога и пестил... ей от оня, дебелия... побелял отгоре от сладост. С хлябец можеш всичко да ядеш, само ако си гладен, както сега аз... ей на, видях маслинките и огладнях.

Без да се каня много, аз лапнах една маслинка. Бързо я сдъвках и лапнах още една.

— Ха, стига вече! И за дядо да има.

Вървя си и мисля... Мисля си и гледам маслинките... Гледам ги и си казвам: „Защо да не изям още една? Въз фунийката има много. Дядо няма да усети.“ Маслинките лъщяха като очите на малкия ми братовчед Бобо и ме гледаха блажно-блажно. Те загъмжаха във фунийката, оживяха, размърдаха се и една от тях се отдели и се совна в устата ми. Вярно, аз не я бутнах, тя сама влезе. Засмях се. „Хайде, хайде, гладнико! Свий там фунийката и бързай, че дядо ти откога е

зачакал!...“ Аз я свих, но... преди това лапнах още две, а когато наближих към дома, лапнах още една.

О, никога през живота си не съм ял толкова сладки маслинки! То сякаш не са маслинки, а кой знае какъв чудесен плод!

— Сега, Дочко — поканих се аз за последен път, — лапни още една и не забравяй дядо си!

Сладко нещо! Такива маслинки мога да изям не двадесет, не петдесет, а и сто! Стига да има! Колкото повече ги ям, по ми се услаждат... А какво ли щеше да бъде, ако имах и хляб!

Но... точка на лакомията. Влязох, спънах се о прага, ритнах тенекиеното канче, котката се стресна и изсърска. Подадох на дядо фунийката. Ще познае ли? Няма ли да е по-добре още тая минута да се измета оттука? Накъсо казано, смутих се здравата! Лапаш маслинките, сладко ти беше и нито веднъж не се попита дали дядо няма да познае. Но време за размишления нямаше.

— Браво, Доченце, браво мойто момченце!

Не усетих кога отиде и кога се върна.

Дядо разви фунийката. О, що да види! Вътре имаше само пет маслинки! Че колко съм изял аз? Тя беше пълна! В същия миг се обърнах, готов да хукна да бягам, но дядо ме спря. Той ме погледна със сините си мънистени очи и каза:

— Чакай!

Изтръпнах. Значи, дядо позна! Изтръпнах и плахо заочаквах да ми каже нещо, да ме замърсе да ми удари плесница, но не стана тъй. Той дълго мълча, мисли нещо и най-после се изправи. Ей сега ще почне!... Изведнъж всички изядени маслинки се обърнаха на гърлото ми. „А бре, лакомец такъв! — заосъждах се аз. — Изял маслинките на дядо си и сега има смелостта още да го гледа! Почакай, още не са заплющели плесниците!“

— Знаеш ли какво ще направим, Дочко? Ще отидем с тебе при бате ти Илийчо да си купя тютюн и оттам ще отидем да се поразходим. Пък ще попитаме и колко дава кило то маслинки. Мисля си — дали везните му са нещо развалени, че отмерват по-малко... И туй ще узнаем.

Тръгнахме. Защо ми трябваше? Всичко ще се разбере! Защо не потрах малко? Дядо сам щеше да ми даде. Ах ти, гладнико такъв! Късмета си ще изядеш!

Вървим към дюкяна на Илийчо, а аз усещам, че краката ми са страшно натегнали. Едва ги движа.

— Какво се влечеш така. Бързай де! — подкани ме дядо.

— Боли ме коляното, че...

— Нищо, ще оздравее — отвърна той и пак тръгна.

Не! Повече нито крачка няма да направя. Ето дюкяна. Ние ще влезем и бате Илийчо ще каже, че е дал пълна фунийка. После? Значи, този лакомец ги иззобал като череша и не мислил, че гладен човек чака.

Ами сега? Не, ще избягам! Срам ме е! Аз се наках да се дръпна и да хукна из улицата, но дядо вече прекрачи прага и ме хвана за ръката.

Навел глава, с разтреперени колене, аз мълча и чакам. Илийчо ще каже, че е дал повече от двамазет маслинки, ами аз какво ще кажа? Мога и оттука да избягам. „Хайде!“ — командувам си аз и се мъча да събера сили за бягство, но в това време дядо се обърна към Илийча.

— Я, Илийчо, дай на две места по за рупче маслинки. Искаме с моя внук да си позакусиме.

— Че нали сега преди малко... — започна той, но дядо го пресече:

— Нищо, нищо, дай още!

Илийчо отмерва, дядо ми подава едната фунийка и ние излязохме. Вървя и се чудя! Вместо бой, дадох ми маслинки.

Излизаме. Дядо се спира пред Симовата фурна, която е току пред бакалницата.

— Симо? Я ми дай половин хляб! Ох, ох, в пара е плувнал! Токущо си го извадил.

— Плува, плува, дядо Георге — възхищава се сам Симо. — Хляб ли е, симид ли е — не може да се разбере...

И знаете ли какво стана? Ние си тръгнахме. Дядо откъсна половината от хляба, подаде ми и каза:

— Ха сега, Дочко, яж и се не бой! По-вкусна закуска не си правил.

Тъй се зарадвах, че ми се искаше още същия миг да се хвърля на дядовия си врат. Златен човек! Вместо да ме набие, той взе, че ми купи още.

— А пък когато свършиш закуската — добави той, — ще те изправя напреде си и ще ти лепна няколко топли-топли плеснички, загдето си ял и не си помислил за дядо си.

Засрамен и притеснен, аз погледнах дядо в лицето. Той примигна два-три пъти и като дигна ръка, прегърна ме и ме целуна по бузата.

— Хайде сега, лакомецо, тичай при приятелите! Ей ги хи... събрали се и те чакат.

Радостен и щастлив, аз тичам към приятелите и съм запял с цяло гърло.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.